

FASORI MISSZIÓI FÜZETEK

**BOLDOG
MENEKÜLTEK**

Hitébresztő igehirdetés-sorozat

Budapest-fasori református templom

2015. szeptember 28. – október 2.

© Somogyi Péter, 2015

Szabadon sokszorosítható

Belső használatra

Budapest, 2015. szeptember 28.

Hétfő 18 óra

Somogyi Péter lp.

ÚTMUTATÓ

Lekció: Zsolt 34,1–11; 23

Alapige: Zsolt 25,8

„Jó és igaz az Úr, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat.”

Hatalmas szükség és hatalmas kínálat között, amivel tele van a világ, hangzik egy kristálytisza hang: „Érezzétek, és lássátok...” De hát mondják ezt sokan, miért mondom azt, hogy ez egy kristálytisza hang? Azért, mert ebben a hangban nincs csalárdság, nincs ravaszság, nincs önérdék. A legnemesebb közérdek fogalmazódik meg, mert aki mondja, tudja, hogy amit őt megtapasztalt, arra mindenkinek szüksége van. Nem álságos marketingfogás az érzelmekre, az érzékekre hatva, illetve apellálva az, ami elhangzik, nem reklám, hanem szeretetből fakadó önzetlen vágy. Megvizsgálható, lenyomozható, kiderül a végén, hogy valóban így van-e. Rengeteg hasonló üzenet hangzik, ami embereket mozgásba hoz a jobb élet reményében, a kiáltó szükség mozgósít, mert amit tapasztal, amit érez, amit lát, elhordozhatatlan. De mi az

útja, és mi a vége? Valóban tiszta út ez egy jobb világba? Ez is megvizsgálható és lenyomozható, erről is kiderül, hogy igaz-e. Én ezen a héten *boldog menekültekről* fogok beszélni, akik megtapasztalhatják azt, ami hangzik. Mert a világon egyetlen egy Valaki van, Aki a hozzá menekülőt boldoggá teszi! Nincs más, és nem is lehet más! Azért imádkozom, a több ezer éve élt Dávid királlyal együtt, hogy amit ő, amit én is és sokan ebben a világban átéltünk, azt ti is érezzétek és lássátok meg. Egészen egyszerűen azt kívánom, hogy érezzetek és lássatok mást, mint eddig! Ha magunkba nézünk, sok mindent éreztünk már, ha felidézzük, sok mindent láttunk már. Éreztünk fájdalmat, csalódást, kegyetlenséget, haragot, elkeseredést, dühöt, örömet, megértést, szeretetet, derűt, reménységet, de talán már tompaságot, hidegséget, érzéketlenséget is. S mi mindent láttunk? Bajt baj hátán, tragédiát, érthetetlen dolgokat, embereket, embertelenséget, nyomorúságot, elképesztő tudósításokat, félelmet keltő jeleneteket, katasztrófákat. Emberi és természeti katasztrófákat mások és talán a magunk környezetében, életében. Könnybe lábadt a szemünk, ökölbe szorult a kezünk, megrendült a szívünk. Láttunk játszó gyermekeket, mosolyt, felszabadultságot, láttunk harmóniát, láttunk egymást szerető embereket, önfeláldozást, láttunk reménykeltő párokat, nagyszerű tetteket, hősiességet. Mi mindent éreztünk és láttunk már! S most? Ne rejtsük el, nézzünk szembe önmagunkkal és másokkal, nézzük a valóságot, ahogyan megtapasztalhatjuk ezt. Mit érzel? Mit láatsz? A felhívás nektek szól személyesen: „*Érezzétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.*” (Zsolt 34,9). Egy teljesen új és más lehetőség áll

előttünk. Érezni, érzékelni, látni az egyedül Jót! Mert Ő jó, nem valami, hanem Valaki. Jó az Úr, és aki Hozzá menekül, boldog ember! Csodálatos ajándék ez, hasonlíthatatlan lehetőség. Érezd és lásd meg, hogy jó az Úr! Ma ezt halljuk: *„Jó és igaz az Úr, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat.”*

Isten jó és igaz Úr, jósága igazságában jelenik meg az ember számára, akiről ezt olvastuk: vétkes. Először is ez maga egy mélyen elgondolkoztató üzenet. Mit jelent ez? Az Úr Jézus Krisztus egyik jól ismert példázatában az elveszettek között beszélt egy fiúról, aki hazatérve ezt mondta apjának: *„A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.”* (Lk 15,21). Mire utalt ez a vallomás? Ez a fiú megelégte az apai ház kötöttségeit, rendjét, korlátait. Elkérte a vagyont rá eső részét, és távolra költözött. Hadd mondjam így: elmenekült otthonról. Miért tette? Azért, hogy úgymond *látótávolságon kívül* legyen, független legyen és szabad, azt csinálhasson, amit akar, ahogy tetszik, saját kénye-kedve szerint. A látszat több, és más vonzotta, egy másik világ, a saját világa, apai függéstől szabadon. Ez a vétkek egyik oldala, vagyis az elszakadás, az elkülönülés, a hátrahagyás. Elidegenedés ez az atyai háztól. Az ember így él, ebben a lázadásban próbálja élvezni az életet. Mit csinál? A vagyont, amit kapott, használja, költi, tékozolja, mert kicsapongó életet él. Nincs felelősségérzete, nincs, akinek elszámoljon, nincs kontrollja, és a vagyont fogy és fogy. Ez a vétkek másik oldala, hogy tudniillik nem tudja jól használni a lehetőségeit az ember, csak tékozolni. És mi a következménye? A teljes kiszolgáltatottság, a magány, az üresség, az éhség, mert a

rávaló elfogy, és nincs senki, aki adjon. Ennek vége pedig az éhhalál, nem kevesebb, nem egyéb, hanem a halál. Ez a vétkező ember útja és sorsa. Ki a vétkes? Te és én, mert mindnyájan elhagytuk Atyánk házáat és magát Atyánkat. Az ember Isten nélkül él, távol Tőle, az Ő javait tékozolva, kicsapongó, embertelen életet élve, mert istentelen. És ez mindig ürességhez, magányhoz, éhséghez és halálhoz vezet.

Mi erre az Atya válasza? Megérdemelted, nem én küldtelek el, te hagytál el, te lázadtál ellenem, viseld és hordozd a következményeit. Jézus Krisztusban azt látjuk, hogy az Atya nem ezt teszi. Megdöbbenő a Zsoltárban hallott üzenet: *„Jó és igaz az Úr, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat.”* Mit kezd a vétkesekkel az Úr? Megmutatja a jó utat számukra, ebben jelenik meg igazsága és jósága. A jó út a kereszt útja, maga Jézus, hiszen az Ő keresztnél felragyog az igazság és a jóság. A bűn büntetést kap, ez a jogos igazság, de ez a büntetés kiengeszteli az Atyát, ezért a vétkes felmentést kap, helyette hal meg a Fiú, Jézus Krisztus. Ott, a keresztnél kereszteszódik a vétkes ember és igaz Isten útja. Jó az Úr, mert megmutatja nekünk igazságát és visszafogadó kegyelmét. Az elveszett fiú az Atyához menekül: *„És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt.”* (Lk 15,20). Ez a leírás, ez az út maga Jézus. Őbenne lát az Atya, Őbenne szánt meg, Őbenne futott elénk, Őbenne borult a nyakunkba, és Őbenne csókolt meg minket. Gyönyörű leírása ennek az egyetlen jó útnak. Menekülj hát Hozzá bátran, Jézusban eléd sietett és megszánt téged. Érezd át és lásd meg, hogy jó az Úr, és boldog az, aki Hozzá menekül.

Budapest, 2015. szeptember 29.

Kedd 18 óra

Somogyi Péter lp.

MEGBOCSÁTÓ

Lekció: Zsolt 34,1–11; 23

Alapige: Zsolt 86,5

„Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak.”

Sok boldogtalan menekült van ebben a világban, menekültek, akik menekülnek az értelmetlen életből az értelmesebb felé, és mégis menekülnek a valóság elől, menekülnek a jobb sors, világ reményében. És ez nincs távol tőlünk sem, mert az az igazság, hogy mindnyájan menekülünk, csak az a baj, hogy egyrészt nem látjuk be, másrészt nem ismerjük fel, hogy alapvetően rossz úton és rossz helyre menekülünk. Van, aki más környezetbe menekül, van, aki más országba, van, aki más házba, van, aki más házasságba. Van, aki más vallásba, van, aki más munkahelyre, van, aki munkába, van, aki az élvezetbe, mámorba, alkoholba, drogba, van, aki a halálba. Menekül az ember, de nem látja a menekülés egyetlen jó útját. Olyan jó, hogy mégis itt van, Aki utat mutat, Aki maga az Út,

az egyetlen jó út, és Ő éppen azoknak mutat utat, aki elrontották, akik vétkeztek, céltévesztettek, akik megérkezve sem érkeztek meg. Azt hallhattuk tegnap, hogy érezhetünk mást és láthatunk mást, mint eddig. Megtapasztalhatjuk, hogy jó az Úr, és Ő útba igazítja a vétkezőket, ebben ragyog fel az Ő igazsága és jósága. Olyan felemelő hirdetni, hogy jó az Úr, ebben a megromlott világban továbbadni, hogy ezt meg lehet érezni, és ezt meg lehet látni. Annyi látszat jó felett ott van az igazi Jó, az egyedül jó, az Isten. Boldog menekültként vallok róla és vallanak róla ebben a világban azok, akik Hozzá menekülve átérték szabadító szeretetét, jóságát. Mert az elveszettek átéltek, hogy visszafogad, hogy elénk fut, átölel és megcsókol. Jósága nem hasonlítható semmihez, ott ragyog a kereszten. S ma továbblépve azt láthatjuk és – hiszem – érezhetjük meg, ha Hozzá menekülünk, hogy Ő megbocsát. Jósága megbocsátó: *„Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak.”*

Mire van szükségünk? Erre sokan sokfélét felelhetnének. Isten Igéje azt mondja, miután vétkesek vagyunk, bűneink rendezésére van szükségünk, és ez nem más, mint a megbocsátás. Az ember számtalan kifinomult módszerrel akarja semmissé tenni a bűnt. Tagad, mintha el sem követte volna, kiküszöböli, hogy semmit se nevezünk így, védekezik, mintha lenne magyarázat rá, hárít, mintha ártatlan lenne benne, szépít, mintha nem is lenne olyan súlyos, eltereli a figyelmet, hogy ne ezzel foglalkozzunk, eltakar, hogy ne is látszódjék, vagy büszkélkedik, vagyis erényt csinál belőle. Mennyi menekülési mód ahelyett, hogy az ember rendezné a rendezendőt. S ha mégis valamiféle bűntudat megjelenik,

lélektani módszerekkel akarja feloldani, fel kell szabadítani az indulatokat, vagy éppen ki kell oldani ezt a romboló érzést, mert ez megbetegít. Mennyi, de mennyi háritó mechanizmus látszatsikerekkel, de lényegi megoldás nélkül. Tüneti kezelés gyógyulás nélkül, lázcsillapítás műtét nélkül. Amikor testi problémáinkkal kell szembenéznünk, a tüneteket észlelve magunk akarjuk kezelni, megoldani. Kell egy kis tapasztalat, házi gyógymód. Aztán, amikor nem múlnak a tünetek, sőt tünetegyüttessé válnak, akkor talán orvoshoz fordulunk, aki megpróbál kezelni. De néha úgy vagyunk, mint az az asszony, aki *„minden vagyonát az orvosokra költötte, de senki sem tudta meggyógyítani”* (Lk 8,43). Tulajdonképpen ekkor kezdünk szembenézni azzal, hogy nagy a baj. Lelki életünk területén sincs másként, az öngyógyítás után, úgymond, szakemberhez fordulva sem találunk igazi gyógymódot. Mert a minket megnyomorító baj egyszerűen nem orvosolható másként, csak és kizárólag bocsánat útján. Mert a bűn halálos mérgező, megemészti az életet, pusztító erői halálhoz, örök halálhoz vezetnek. Isten Igéje nem hagy kétséget efelől: *„Mert a bűn zsoldja a halál...”* (Róm 6,23). Hiába költjük mindenünket arra, hogy ettől megszabaduljunk, nem tudjuk semmissé tenni azt.

Isten azonban megbocsát, Jézus Krisztusért, Aki magára vette bűnünk átkát, és kifizette zsoldját, megbocsát. Dávid tudta ezt, ezért áldotta az Urat jóságáért: *„Ő megbocsátja minden bűnödet...”* (Zsolt 103,3). Határtalan az Ő bocsánata, minden bűnünkre érvényes. Nem rója fel többé azt, amit elkövettünk, amit elmulasztottunk. Nem úgy tesz, ahogyan gyakran mi, hogy nem felejtjük el a minket ért sérelmet. Ő

Jézusnak róttá fel a kereszten, ezért nekünk többé nem rója fel, megbocsát teljesen, véglegesen. *„Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak.”* Egyetlen feltételt vall meg itt Dávid, ebben a csodálatos kijelentésben. Kiáltani kell Hozzá! Másként szólva oda kell menekülni Hozzá, és kimondani: *Vétkeztem!* Emlékezzünk újra az elveszett fiúra, ő pontosan erre jutott el: *„Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.”* (Lk 15,18). És ő meg is tette, és olyan jósággal és bocsánattal találkozott, amit elképzelni sem mert. Mert az Atya teljes bocsánatban részesítette, nem béres lett, hanem teljes jogú fiú, akinek a megtérésén örvendezett az Atya. Ahogyan tegnap hallottuk, az Atya elébe jövele Jézus, Őbenne teljes a bocsánat. Ha bűnvallással jössz Őhöz, ha nem elmenekülsz, hanem Hozzá menekülsz, megtapasztalod az Ő jóságát, *„Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak.”* Nem zavarja a kiáltásod, a közeledésed, hanem nagyon szereti azokat, akik így jönnek Elé. Jézus Krisztus körül voltak, akik éppen azon zúgolódtak, hogy Ő bűnösöket fogadott magához. Így olvassuk: *„A vámszedők és a bűnösök mindnyájan Jézushoz igyekeztek, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük.”* (Lk 15,1–2). Jézus értük, értünk jött, az elveszettekről való példázatokat éppen ezért mondta el, mert Ő nem undorodott a bűnösöktől, hanem magához fogadta őket, igen, Ő nagyon szereti mindazokat, akik hozzá kiáltanak, hozzá menekülnek. És ezt te is megérezheted, megláthatod, mert erre hív egész héten a

hitvalló kijelentés: „Érezzétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” (Zsolt 34,9). Jó az Úr, mert megbocsát minden bűnt, eltöröl minden vádat, így zárul a zsoltár: „Az Úr megváltja szolgái életét, és nem kell bűnhődnie senkinek, aki hozzá menekül.” (Zsolt 34,23). Boldog, szabad ember így lehetsz, Ő hív és vár!

Budapest, 2015. szeptember 30.

Szerda 18 óra

Somogyi Péter lp.

ÉLETADÓ

Lekció: Zsolt 34,1–11; 23

Alapige: Jn 10,11

„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.”

*„Érezzétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” (Zsolt 34,9). Önzetlen, mások iránt érzett felelősségből fakad ez a felszólítás. Mert semmivel össze nem hasonlítható ajándék megtapasztalni, hogy jó az Úr. Ezt meg kell érezni, és ezt meg kell látni, így lehet boldog emberi életet élni. Milyen nagy nyomorúság ennek fényében az, hogy vannak, akik tudatosan el akarják rejteni ennek lehetőségét emberek előtt. Van egy latin kifejezés, amely így hangzik: *ad usum Delphini*. A híres francia király, XIV. Lajos, a Napkirály, fiának, a trónörökösnek készíttetett olyan csonkított vagy átírt szöveget, amiben a gyermeke védelmében kívánt eljárni, innen a kifejezés: *'a trónörökös használatára'*. Ezek a megtisztított szövegek nem tartalmaztak zavaró,*

erkölcsi szempontból kifogásolható, illetve a királyi méltóságot sértő részeket. Ellenben itt, nálunk, a múlt rendszerben ezt a módszert alkalmazták éppen az Isten megismerésének kiküszöbölésére akkor, amikor irodalmi szövegeket átírtak, és kritikai kiadásokkal módosítottak. Fájdalmas ferdítések ezek az ateizmus, materializmus nevében. Az olvasókhöz nem jutott el az eredeti szöveg, csak ez a cenzúrázott, delfinesített variáns. Móra Ferenc *Zengő ABC* című művén generációk tanultak olvasni. Itt a J betűhöz így rendeltek alanyt: „*Jó az anya, jót akar*”. Eredetileg így hangzott: „*Jó az Isten, jót akar*”. Ég és föld a különbség? Igen, akkor is, ha az anyai jóság, jóakarát nagy ajándék az ember számára. Nekünk azonban ennél nagyobbval van dolgunk, hasonlíthatatlanul többel, amit így olvasunk Ézsaiás próféta könyvében: „*Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? De ha ő meg is feledkeznék, én akkor sem feledkezem meg rólad!*” (Ézs 49,15).

Urunk jósága felragyogott Jézus Krisztusban, Akiben megmutatta a jó utat és bocsánatot készített számunkra. Elvette bűneinket, megbocsátott, megtisztított minket, bibliai képpel élve levette rólunk szennyes ruhánkat. Ahogyan az Ószövetség idején Jósua főpap átélte: „*Jósua ugyanis piszkos ruhába öltözve állt az angyal előtt. Azután ezt mondta az angyal az előtte állóknak: Vegyétek le róla a piszkos ruhát! Neki pedig ezt mondta: Nézd! Elvettem a bűnödöt, és díszes ruhába öltöztetlek téged. Majd így szólt: Tegyetek a fejére tiszta süveget! Akkor tiszta süveget tettek a fejére, és tiszta ruhába öltöztették, miközben az Úr angyala ott állt.*” (Zak 3,3–5). Így volt ez az elveszett, tékozló fiú esetében is,

ahogyan ezt az Újszövetség lapjain olvashatjuk: „*A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgálóinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára! Hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.*” (Lk 15,21–24).

Isten bűnbocsátó szeretetének, kegyelmének jele ez: „*Vegyétek le róla a piszkos ruhát...*”. Azonban ennek van egy másik oldala, ami az Ő jóságának, ajándékozó szeretetének a jele: „*Elvettem a bűnödöt, és díszes ruhába öltöztetlek téged... Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára!*” A régi szennyes helyett tiszta újat ad, díszes ruhát, a legszebb ruhát. Új életet, ami Tőle való. Mert Jézus Krisztus kétszeresen is életadó Úr, hiszen Ő Jó Pásztorként életét adta a juhokért, de egyben életet is adott. János apostol levelében ezt írja: „*Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van.*” (1Jn 5,11). Jézusban örök életet kapnak a Benne hívők. Új életet, nem a régi folytatását, hanem egy egészen más életet.

Milyen jó az Úr! Elveszi a rosszat, és jót ad helyette, elveszi a régit, és újat ad helyébe. Milyen más az ember! A gúnyolódó ember azt képzei, hogy bármit megtehet. Voltaire egy alkalommal Nagy Frigyes király udvarában az üdvözlésnél felemelt pohárral így szólt: „*A mennybéli helyemet odaadom egy porosz márkáért.*” Erre hosszú, zavart csend következett, míg egyszer csak a királyi udvar egy másik

vendége Voltaire-hez fordulva így válaszolt: „*Uram! Nálunk, Poroszországban van egy törvény, miszerint mindenkinek, aki valamit el akar adni, először igazolnia kell, hogy a kérdéses dolog valóban az ő tulajdona. Tudja Ön igazolni, hogy rendelkezik egy hellyel a mennyben?*” Mi az új élet? Egy hely a mennyben. Jézus készítette hely: „*És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.*” (Jn 14,3). Így vall erről Pál: „*Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felölteni rá mennyből való hajlékunkat...*” (2Kor 5,1–2). Milyen ez az új élet? Így hallottuk János bizonyágtételében: „*ez az élet az ő Fiában van.*” Ez az élet jézusi élet már itt, a földön. Nézzük az Ő életét csak János bizonyágtételén keresztül.

„*Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.*” (Jn 6,35). Döbbenetes kijelentés ez, a valódi élet megelégtett élet. Jézus Krisztus életén keresztül, a Benne hívők életében nincs éhség és nincs szomjúság, aki Hozzá megy, életforrást talál. „*Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.*” (Jn 8,12). A folytatás is csodálatos, az Őt követő ember világos úton jár, az élete világos élet, szabad a sötétstől. Világosságot kapott, és ezért nem bizonytalan és nem kilátástalan. „*Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, bejár és kijár, és legelőre talál.*” (Jn 10,9). Jézusban ajtó nyílt a számunkra, ezen keresztül belépve

megtartott élet a miénk. Olyan élet, amelyik nem szenved alapvető hiányt, megtalálja az ember mindazt, ami valóban szükséges. *„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él.”* (Jn 11,25) Lélegzetelállító üzenet ez. Ez az élet legyőzi a halált. Aki hisz Őbenne, ha meghal is, él. A biztos halál is megadja magát a hívő ember előtt. *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak én általam.”* (Jn 14,6). Ez az új élet célhoz ér, Jézus által megérkezik az Atyához a hívő ember. *„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.”* (Jn 15,5). Ez az élet üde, üdítő, gyümölcsöző élet, vagyis nem meddő. Az élet jelei megmutatkoznak rajta. Milyen életet adott Jézus nekünk? Megelégített, világos, megtartott, halálbiztos, célhoz érő, gyümölcsöző életet.

Ez Jézus élete, ami bennünk is megjelenik, éppen ezért János felhívása nagyon hangsúlyos: *„Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.”* (1Jn 2,6). Mindennek fényében, valóságában lehet és szükséges élnie annak, aki Őbenne kapott új ruhát, a legszebb ruhát, ez kell, hogy látható legyen. S ez nem egy idea, ez a legtisztább valóság, amit a Jó Pásztor odaadott nekünk. *„Érezzétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.”* (Zsolt 34,9).

Budapest, 2015. október 1.

Csütörtök 18 óra

Somogyi Péter lp.

OLTALMAZÓ

Lekció: Zsolt 34,1–11; 23

Alapige: Náh 1,7

„Jó az Úr! Oltalom a nyomorúság idején, gondja van arra, aki hozzá menekül.”

Isten jóságának mennyi jelét adja! Megmutatja a jó utat, megbocsát, életet ad, hogy az elveszett ember, te meg én ne pusztuljunk bele bűneinkbe, hanem szabadon és boldog életben legyünk bizonyágai jóságának. Az ember attól valódi ember, hogy benne a menny és a föld javai összhangba jutnak, nem tékozló, hanem bővölködő, jóban részesül és jót cselekszik, és ezek a jók dicsőítik az Istent. Jézus Krisztus tiszta élete jelenik meg benne. Pál apostol vallomása a hívő ember bizonyossága: *„többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”* (Gal 2,20). Milyen csodálatos jóság ez:

„önmagát adta értem”, kibeszélhetetlen ajándék, személyes szabadítás. S az új élet hitben való élet, Isten Fiában hívő élet. Hiszem, hogy Ő az én személyes Megváltóm, Atyám Érte megbocsát, Általa helyem van a mennyben, Isten gyermeke lehetek, és így élhetek új életet. Tegnap hallhattuk, hogy milyen ez az élet. Ma újra láthatjuk, hogy ebben az életben hogyan jelenik meg Isten jósága. Mert a Hozzá menekülő ember megmenekült ember, boldog ember, aki újra és újra tapasztalja Isten gondoskodását, oltalmát. *„Jó az Úr! Oltalom a nyomorúság idején, gondja van arra, aki hozzá menekül.”*

Mennyei Atyánk új élettel ajándékozott meg Szentlelke által, Jézus Krisztusért. Díszes ruhába, a legszebb ruhába öltöztetett fel minket, tulajdonképpen a kegyelem palástját terítette ránk, Jézus Krisztusba rejtett el, Őbenne fedezett el bennünket. A bűnbeesett ember fügefalevele helyett bőrruhába öltöztetett, életáldozat által kapott új ruhát Tőle. Ez az új élet többé nem kiszolgáltatott élet. Fedezete van, és ez a fedezet védelem is. A hívő ember oltalom alatt áll, nem egy magas rangú ember, egy közösség oltalma alatt, hanem az Úr oltalma alatt. Maga az Úr az oltalom! Nem hagyja magára gyermekeit az Atya, gondja van rájuk: *„Jó az Úr! Oltalom a nyomorúság idején, gondja van arra, aki hozzá menekül.”* Megérezhetjük és megláthatjuk jóságát. Dávid maga is érezte és látta ezt, de nemcsak a maga életében, hanem mások életében is, hiszen ezt olvastuk: *„Az Úrhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegetem. Öröme derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk. Kiáltott az elesett, az Úr meghallgatta, és minden bajából kiszabadította. Az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket.*

Éreztétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” (Zsolt 34,5–9). A hívő embert is lehet fenyegetni, lehet elesnie, lehet bajba kerülnie. Nem mentes az új életben járó ember sem ettől. Rettegés, elesettség, baj, támadás bizony eléri őt is. De ezek nem gyűrik le, nem törik meg végképp, nem marad alul bennük, mert jó az Úr és oltalom a nyomorúság idején, gondja van arra, aki Hozzá menekül.

S itt vannak újra a *boldog menekültek*, hiszen, aki megmenekült, az tudja, hogy hol van az oltalom, hol van a gondoskodás. A hívő ember egyszer és mindenkorra megmenekült, de újra és újra menekül az Ő Urához. Mit jelent ez? Olyan világosan írja le a zsoltárban Dávid. Újra hirdetem: *a menekülés az imádság*. Milyen beszédes képek ezek: Úrhoz folyamodás, Rátékintés, kiáltás, Hozzá menekülés. S a következmény? Meghallgatás, megmentetés, öröme derülés, kiszabadulás, boldog élet. Igen, mindezt meg lehet tapasztalni! Dávid ezért hív erre mindenkit, mert Urunk jósága átélhető valóság. Így summázza ezt a valóságot: „*Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimentti az Úr. Megőrzi minden csontját, egy sem törik el közülük.*” (Zsolt 34,20–21). Olyan szépen vallja ezt az énekszerző 264. dicséretünkben: „*Sok baj között erőd volt és örömed: szárnyával takarva védett.*” (3. v.). Mert az Úr nem kivesz a világból, hanem megőrzi a gonosztól, az Úr Jézus Krisztus ezért imádkozott az Atyához: „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.*” (Jn 17,15). A bizonyosságunk ennek az imádságnak a meghallgatása, és ennél nagyobb fedezet nem is állhatna rendelkezésünkre. Nem egy emberi őrző-védő

szolgálat áll mögöttünk, hanem a menny és föld Urának oltalma. Igazán felmérni sem tudjuk, mit jelent ez! „*Jó az Úr! Oltalom a nyomorúság idején, gondja van arra, aki hozzá menekül.*”

Milyen nagyszerű hallani és még inkább átélni ezt: „*gondja van arra, aki hozzá menekül.*” Azért lehetünk boldog menekültek, mert Akihez folyamodunk, biztosan és mindvégig vállalt minket, gondja van ránk, nem hagy magunkra, nem hagy el a nyomorúság idején. Itt, a földön Jézus világos kijelentése szerint nyomorúságunk lesz: „*Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de bízatok: én legyőztem a világot.*” (Jn 16,33). Isten jósága jelenik meg abban is, ahogyan felkészít bennünket Jézus Krisztus által, az új életet körülvevő nyomorúságra. Hiszen nem, úgymond, „sikerevangélium” hangzik, hanem valódi, reális örömhír, ami nem abban van, hogy minket semmi el nem ér, hanem abban, hogy semmi nem tarthat fogva, semmi nem szakíthat el, mert Urunknak gondja van ránk, és minden javunkra van. Valóban angyalok őriznek minket, nem történik semmi véletlenül velünk: „*Az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket.*” (Zsolt 34,8). A misszióterületen ma is valóság, hogy egy misszionáriust meg akartak ölni, de amikor rá akartak támadni, megijedtek a mellette állótól, pedig emberileg egyedül volt. Az indiai nagy földrengés idején keresztyén vezetők voltak együtt egy hotelben, konferenciát tartottak. Egyik napon a hoteltulajdonos a földszintről elküldte őket, mert ott számára fontosabb vendégeknek adott helyet. Felmentek hát az emeletre, aztán megrendült a föld... A

földszintre zuhantak az emeletek, ők túléltek, a földszinten lévők mind meghaltak. A nyolcvanas évek közepén katonakoromban a laktanyában a politikai tiszt tiltott dolgokat keresett a körletekben. Nálam sok evangéliumi könyv volt a szekrényemben, ahol egy sem lehetett volna. A tiszt kinyitotta, benézett, és látta, de nem vette észre. Nem tettem mást, mint az Úrhoz menekültem imádságban. A Duna 85 hadgyakorlaton az ezredünk parancsnoka mint felderítő rádióst előre küldött a céltartományba, hogy rádión jelezzem, jó helyre érkeztek-e a lövedékek. Azt mondta, ha a társaim jól adták meg a koordinátákat, ha a tüzérek jól irányoznak, akkor visszajövök, ha nem, akkor nem. Imádkoztam a páncélozott járműben, ahol a sofőrön kívül csak én voltam meg az Úr angyala, aki hiszem, megőrzött.

S mi van akkor, amikor mégis tragédia történik? Nem oltalmaz az Úr? Meggyőződésem, hogy akkor sem hagy el, csak egészen közel von magához. Pál vallomása megerősítette ezt a szívemben: *„Mit mondjunk tehát ezekre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?... Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Amint meg van írva: »Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.« De mindezekben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle*

más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Róm 8,31–32; 35–39). Tulajdon Fiát odaadta, hogyne adna minden mást is nekünk? Pál a halál elválasztásával kezdi, amikor meggyőződéséről vall, ez sem választhat el. Van tragédia hát, ami erősebb, nagyobb ennél? Éreztétek és lássátok, hogy jó az Úr! *„Jó az Úr! Oltalom a nyomorúság idején, gondja van arra, aki hozzá menekül.”*

Budapest, 2015. október 2.

Péntek 18 óra

Somogyi Péter lp.

HŰSÉGES

Lekció: Zsolt 34,1–11; 23

Alapige: Zsolt 100,5

„Mert jó az Úr, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre.”

Boldog menekültek lehetünk, ha megéreztek és megláttuk, hogy jó az Úr, és ezen a héten Hozzá jöttünk. Nem egy templomba csupán, nem egy igehirdetést meghallgatni, hanem az Örökkévaló Úrhoz, Aki itt is itt van, és Jézus Krisztusban, az Ő keresztje által elénk futott. Ott ölel át, ott csókol meg, ott veszi le rólunk szennyes ruhánkat, bűneinket, és a feltámasztás ereje által ad új, tiszta ruhát, új életet, amiben megtart és megőriz örökre. Láthatjuk, hogy mit készített el számunkra, milyen csodálatos az Ő jósága. A kérdés csak az, hogy mit felel erre a mi szívünk. Csak két út áll előttünk: vagy hálaadó elfogadás, vagy elutasítás. Pál apostolon keresztül mérlegre kerül a hét üzenete a mi életünkre nézve is: *„Vagy megveted*

jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged Isten jósága megtérésre ösztönöz?” (Róm 2,4). Mi áll előttünk? Olyan gazdagság, amit megvetni a legnagyobb nyomorúság, „jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát” elutasítani a legnagyobb esztelenség. Mert jóságában, elnézésében, türelmében ösztönzést kapunk arra, hogy megtérjünk. Igen, jósága megtérésre ösztönöz. Milyen különös, hogy nem fenyegetése, nem ítélete, nem büntetése, hanem jósága ösztönöz leginkább erre. Aki csak fél, abban nem lett teljessé a szeretet, ami kiűzi a félelmet. Nem csupán jól felfogott érdekünkben kell nekünk megtérni, ami azt jelenti, hogy az ítélettől való félelem unszol bennünket. Hanem sokkal inkább az a jóság vonz, ösztönöz, amiben nem ítéletet látunk csak, hanem elnéző türelmet. Mert ilyen az Úr, ha nem így lenne, már régen végünk lenne! Az Atya jósága lett nyilvánvalóvá az elveszett, tékozló fiú előtt, amikor találkoztak. Nem ítéletet gyakorolt, hanem kegyelmet, a fiúnak nem voltak érdemei, ami segített volna, s nem voltak olyan bűnei sem, amelyek kizárták volna, mert az apja teljesen és végleg elengedte adósságát, megbocsátotta vétkét, bűneit. Így van ez velem és veled is. Megveted ezt a jóságot vagy megköszönöd? Eltérsz ettől vagy megtérsz Hozzá? Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a keresztnél! Ha szeretnél Hozzá menekülni, hogy megmenekülj, imádkozz Hozzá hittel, és tudhatod, hogy meghallgat, mert megígérte. S nem kell aggódnod a jövőd felől, hiszen az a jóság, amelyik elnéző türelemmel volt irántad, nem múlik el, elkísér mindvégig, ezt halljuk ma: „Mert jó az Úr, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre.”

Jósága, szeretete örökké tart, hűsége nemzedékről nemzedékre. Hatalmas perspektíva ez a jövőt tekintve. Soha nem múlik el szeretete, hűséges Ő minden nemzedékben, folyamatosan. Nincs a földön semmi, ami örökké tart, minden elmúlik, mert a mulandóság alá vettetett. Tapasztaljuk, látjuk ezt lépten-nyomon. Urunk azonban nem hagy fel azzal, amit elkezdett. Hűséges az Úr, ami azt jelenti, hogy minden Szavához ragaszkodik, minden ígéretét teljesíti, minden kiválasztottat üdvözít, elvisz a mennybe. S ami különös ajándék, hogy ez a hűség továbbra is elnéző, türelmes, jóságos, egyszóval kegyelmes, amit nem változtat meg semmi esendőségünk. Így halljuk ezt Urunktól: *„Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert önmagát meg nem tagadhatja.”* (2Tim 2,13). Micsoda ígéret ez! Nem kell attól tartanunk, hogy Ő megbánja, feladja, megváltoztatja szövetségét velünk. Ő hű marad minden hűtlenségünk ellenére is. Nem mozdítja ki tervét a mi gyarlóságunk, hűtlenségünk, hitetlenségünk. Ő magát nem tagadja meg, nekünk kell magunkat megtagadni, hogy követni tudjuk Jézust. De az Ő elköteleződése nem részleges, nem feltételes, nem időleges irántunk, hanem örök. Szinte megdöbbenő, hogy erről hányszor és hogyan vall a Szentírás. Több mint negyven alkalommal olvasunk arról, amit a 100. zsoltár is leír: *„Mert jó az Úr, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre.”* Örökké tartó szeretetéről zeng a Zsoltárok könyve, nyilvánvalóan zengett az ének, Isten népe ezzel erősítette szívét, erről vallott istentiszteletein. Nincs csodálkozni való ezen, egyrészt azért, mert ezt nem szabad elfelejteni, ebből lehet és kell meríteni erőt, reménységet, bátorságot a mindennapokhoz. Másrészt, ha

Isten jósága érezhető és látható az ember számára, hogyne énekelné, vallaná ezt meg szüntelen. Ez a hét sem volt más, mint ébresztő, hálaadó vallomás arról, hogy jó az Úr, ez az örömhír, az evangélium, a jó hír ebben a világban nemzedékről nemzedékre. Évezredek át érezhető, látható, tapasztalható ez a kegyelmes szeretet, ez a türelmes, elnéző jóság, ami nem változott, ami akkor és ma is az egyetlen jó. Nem vész el a múltó időben, nem értéktelenedett el, nem változott, töretlenül valós, érvényes, hatékony, egyetlenszerű, csodálatos. Ebből élt és él a mindenkori Isten népe, Isten gyermekeinek közössége, ebből élek én is, és élhetsz te is. Ne riasszon el a múltad és a jövőd sem, ez a hűséges szeretet átfogja az időt. Ma is működik, és soha el nem fogy. Ragadd meg, hiszen megragadó, köszönd meg és fogadd el! Ha a tiéd, örülj neki, és hálásan engedd magad át Annak a jónak, Aki Szentleke által vezetni, vezérelni tud téged minden előre elkészített jó cselekedetre, ami dicsőíti az Atyát.

S ne aggódj saját jövőd iránt a következő generációkra tekintve sem, hiszen az a hűséges, kegyelmes, jóságos szeretet utánunk is érvényes lesz. Az Isten terve végbemegy és folytatódik a következő nemzedékben is. A mi dolgunk, hogy szolgáljunk a zsoltár szerint örömmel az Úrnak, és legyünk bátorító, jó reménységben a gyermekeink, ifjaink felől. Erősítsük meg a szívünket így és ebben, és akkor egészen másként fogjuk látni a jövőt. Nekünk az a dolgunk, hogy Isten jóságával az életünkben mutassuk be Őt mindenkinek. Az a feladatunk, hogy helyes, egészséges istenképet tükrözzünk minden megnyilvánulásunkon keresztül. Ne értsék félre, ne torzuljon el, ne legyen csonka, mert így a valódi,

boldog keresztyén élet fog sérülni. Mi annak az Úrnak vagyunk a gyermekei, Aki jó és igaz, Aki utat mutat, megbocsát, életet ad, oltalmaz, és Aki hűséges mindvégig. Nem mi vagyunk elég jók ahhoz, hogy szeressen, éppen fordítva: Ő a mi rossz voltunk ellenére szeret, az Ő jó tette tesz jóvá mindent az életünkben. Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása által halhatunk meg a bűnnek, és élhetünk Neki az új életben, amit Tőle kaptunk. Életünk nem kényszerű engedelmesség félelemből, hanem boldog szófogadás bátorságból, mert szeretetére viszontszeretettel válaszolhatunk. Életünk nem a mi véges tartalékainkból táplálkozik ideig-óráig, hanem az Ő örökké tartó szeretetéből mindvégig. Szüntelen lehetőségünk van érezni és látni, hogy jó az Úr. Alkalmunk van mindig megvallani, hogy *boldog menekültek* vagyunk, boldog emberek, mert Hozzá menekültünk, megmenekültünk, és újra és újra Hozzá menekülünk a földi úton, míg meg nem érkezünk a színről színre látás csodálatos világába, ahol Vele leszünk örökké. Erre készülünk, efelé haladunk, ebből merítünk erőt, erről énekelünk a menny felé haladva.

TARTALOMJEGYZÉK

ÚTMUTATÓ	3
MEGBOCSÁTÓ	7
ÉLETADÓ	12
OLTALMAZÓ	17
HŰSÉGES	23

Budapest-Fasori Református Egyházközség

H-1071 Budapest, Városligeti fasor 5.

Tel.: +36 1 322 4499 Fax: +36 1 413 1092

E-mail: hivatal@fasor.hu

Web: www.fasor.hu